

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/132/2020
Identifikačné číslo spisu:	3715205912
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3715205912.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcov 1/ Ing. Z. H., bytom X.Č. XXXX/XX, K.Á. G., 2/ F. H., bytom X. XXXX/XX, K. G. a 3/ V.G. G., bytom S. XXXX/X, Š., všetkých právne zastúpených JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom v Dolnom Kubíne, Aleja Slobody 1890/50, proti žalovaným 1/ JUDr. Martine Poláčkovej, IČO: 37 662 139, so sídlom kancelárie Bratislavská 51/123, Trenčín, ako správkyne v konkurznom konaní úpadcu Ing. Juraj Klimaszevský - PRIMEX, IČO: 37 280 147, 2/ JUDr. Martine Poláčkovej, IČO: 37 662 139, so sídlom kancelárie Bratislavská 51/123, Trenčín, ako dražobníkovi, zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Juraj Klimčo a spol. s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Smetanova 1655/7 a 3/ S. H., bytom K. XXX/XX, G. - N. S., o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/209/2015-347, o dovolaní žalovanej 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 23. októbra 2019 sp. zn. 6 Co 140/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcom 2/, 3/ priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj súd prvej inštancie alebo okresný súd) v poradí prvým rozhodnutím zo dňa 3. marca 2016 pod č.k. 4C 209/2015-146 žalobe žalobcov, prostredníctvom ktorej sa domáhali neplatnosti dobrovoľnej dražby konanej dňa 20.04.2015, nevyhovel a túto v celom rozsahu zamietol, konštatujúc nenaplnenie zákonných predpokladov pre nimi požadované rozhodnutie. Po jeho zrušení odvolacím súdom uznesením KS Trenčín zo dňa 27.09.2017 súd prvej inštancie v poradí druhým rozhodnutím z 3. mája 2018, č. k. 4C/209/2015-347, v spojitosti s doplňujúcim rozhodnutím z 1. júna 2018, č. k. 4C/209/2015-348, po odstránení nedostatkov v intenciách daných odvolacím súdom žalobe vyhovel a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovia majú nárok na ich náhradu voči žalovaným v rozsahu 100%.

2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 23. októbra 2019 sp. zn. 6 Co 140/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o žalobe žalobcu 1/ zmenil tak, že žalobu žalobcu 1/ zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o žalobe žalobcov 2/ a 3/, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o trovách konania medzi stranami sporu zmenil tak, že žalovaným 1/, 2/, 3/ voči žalobcovi 1/ právo na náhradu trov konania nepriznal. Žalobcom 2/ a 3/ priznal voči žalovaným 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní v rozsahu 100%.

2.1. K odvolacím námietkam žalovanej 2/, 3/ odvolací súd uviedol nasledovné.

2.2. Žalovaná namietala nedostatok procesnej podmienky a to kauzálnej (miestnej) príslušnosti Okresného súdu Považská Bystrica na prejednanie a rozhodnutie danej veci z dôvodu, že podľa jej názoru ide o spor vyvolaný osobitnou povahou konkurzného konania a tak v čase začatia konania platného § 88 ods. 1 písm. j/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj len O. s. p. platného a účinného do 30.6.2016) / (v súčasnosti § 20 písm. d/ Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) bol a je na konanie príslušný výlučne súd, na ktorom prebieha konkurzné konanie, ktorým je v danom prípade Okresný súd Trenčín.

Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti tejto odvolacej námietky. Podstata osobitnej miestnej príslušnosti výlučnej, teda príslušnosti kauzálnej - podľa typu sporu (kauzy) uvedená v § 88 O.s.p. (teraz § 20 CSP) je úprava obsahujúca kritériá určenia príslušného súdu, ktorý s ohľadom na predmet konania určujú ako jediný oprávnený vo veci konať, ktorá má vždy prednosť pred príslušnosťou všeobecnou a na výber danou; použitie všeobecnej alebo na výber danej miestnej príslušnosti je v takom prípade vylúčené. Svojou povahou je teda prioritnou voči všetkým ostatným do úvahy prichádzajúcim vymedzeniam príslušnosti. Z ustanovenia § 40 CSP vyplýva, že súd je povinný skúmať kauzálnu príslušnosť počas celého konania, avšak za uplatnenia zásady perpetuatio fori, čo znamená, že súd skúma kauzálnu príslušnosť síce v priebehu celého konania, ale podľa rozhodujúcich podmienok pre založenie kauzálnej príslušnosti, tak ako tieto nastali už v čase začatia konania. Ak žalovaná tvrdila, že konanie v posudzovanej veci je sporom vyvolaným konkurzom, keďže dražbou, ktorej neplatnosti sa žalobcovia domáhajú, bol speňažovaný majetok správcom podliehajúci konkurzu, odvolací súd uviedol, že vychádzajúc zo súdnej praxe, za konania súvisiace s konkurzom možno považovať sporové konania, v ktorých sa rozhoduje o hmotnoprávných právach a povinnostiach vyplývajúcich zo zákona o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV) príp. tiež z iných právnych predpisov, ktoré osobitným spôsobom upravujú práva a povinnosti účastníkov týchto právnych vzťahov pre prípad konkurzu, príp. úpadku. Takýmto spormi sú najmä spory o určenie právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, poradia, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva (tzv. incidenčné spory) podľa § 32 a § 124 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), spory o určenie právneho dôvodu alebo výšky pohľadávky proti podstate podľa § 87 ZKR, spory o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu podľa § 78 ZKR, odporovacie konania podľa § 57 až 66 ZKR, konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 53 ZKR a spory o náhradu škody spôsobenej v súvislosti s výkonom správcovskej činnosti v zmysle § 12 zák. č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Takýmto spormi nie sú spory, ktoré sa prerušujú vyhlásením konkurzu (§ 47 ods. 1 ZKR), a to ani v prípade, ak sa v nich pokračuje na návrh správcu v zmysle § 47 ods. 4 ZKR. To platí aj pre spory, v ktorých správca v mene a na účet úpadcu (§ 44 ods. 1 ZKR) uplatňuje jeho pohľadávky alebo iné právne nároky. Uvedené súdne konania nepochybne súvisia s konkurzom, avšak nie v zmysle § 88 ods. 1 písm. j/ O.s.p. (teraz § 20 písm. d/ CSP). Ich predmetom sú ordinárne subjektívne práva a povinnosti, ktoré nemajú priamu súvislosť s insolvenčným konaním a ohľadom ktorých by mohol bez ďalšieho viesť spor samotný úpadca, pokiaľ by na jeho majetok nebol vyhlásený konkurz. Takýmto sporom nie je spor iba z toho dôvodu, že žalobcom alebo žalovaným je po vyhlásení konkurzu správca, ktorý koná v mene a na účet veriteľa. Spor o neplatnosť dražby, ktorou správca speňažil nehnuteľnosť v konkurze, nie je incidenčným sporom (uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 20/2018-11 z 23. januára 2018).

Odvolací súd preto dospel k záveru, že v danom prípade nejde o spor vyvolaný konkurzným konaním, a na prejednanie veci bol a tiež je kauzálna vecne a miestne príslušný ako súd prvej inštancie Okresný súd Považská Bystrica, pričom jeho výlučná miestna príslušnosť bola daná podľa § 88 ods. 1 písm. h/ O.s.p. (teraz § 20 písm. a/ CSP) a nie Okresný súd Trenčín, ako súd konkurzný podľa § 88 ods. 1 písm. j/

O.s.p. (teraz § 20 písm. d/ CSP). Žalobou sa žalobcovia proti žalovaným v 1/ až 3/ rade domáhali určenia neplatnosti dražby, žalobcovia 1/ a 2/ vychádzajúc z obsahu žaloby tvrdiac skutočnosti, na základe ktorých došlo k zániku ich vlastníckeho práva k predmetu dražby a k vzniku nového právneho stavu vo vlastníckych vzťahoch k predmetu dražby. Teda vecne a miestne príslušný súd musí vo veci samej ťažiskovo použiť zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a to bez ohľadu na to, že boli speňažované nehnuteľnosti správcom v konkurze, keďže samotná skutočnosť, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom dražby sú zapísané do konkurznej podstaty, nezavaruje ešte žalobcov 1/ a 2/ vlastníckeho práva k nim. Pokiaľ na strane žalovanej je označený správca, tento koná síce v mene a na účet úpadcu, čo má dopad na otázku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu 1/, pričom nekoná v mene a na účet žalobkyne 2/, ako spoluvlastníčky časti vydražených nehnuteľností, nemá však dopad na to záver o tom, že kauzálne príslušným na prejednanie tejto veci nie je súd konkurzný. Postavenie správcu v prejednávanej veci je iba postavením procesným, pričom vec sama (určenie neplatnosti dražby) nie je vyvolaná osobitnou povahou konkurzného alebo reštrukturalizačného konania.

2.3. V nadväznosti na tvrdenie, že vo veci rozhodol kauzálne (miestne) nepríslušný súd odvolateľka tiež namietala, že v danom prípade rozhodoval aj súd nesprávne obsadený (§ 365 ods. 1 písm. c/ CSP). Žalovaná v odvolaní priamo neuvádzala, že namietala nestrannosť (zaujatosť, vylúčenie) zákonnej sudkyne JUDr. Kataríny Krivulčíkovej, ktorá konala a rozhodovala priamo tvrdiac, že by táto mala vzťah k veci, účastníkom konania alebo k ich zástupcom (§ 49 ods. 1 CSP). Vo svojom odvolaní síce uvádzala, že „si dovoľuje vysloviť názor, či zákonná sudkyňa nemohla byť zastrašovaná žalobcami“, čo zákonná sudkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k tejto časti odvolania kategoricky poprela, samotná žalovaná však vo vzťahu k týmto svojim tvrdeniam priamo na pojednávaní odvolacieho súdu, ktoré bolo vo veci nariadené precizovala, že nenamietala zaujatosť zákonnej sudkyne súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v ust. § 49 CSP, trvala len na tom, že vo veci rozhodla nezákonná sudkyňa v spojitosti s námietkou, že vo veci rozhodol kauzálne (miestne) nepríslušný súd.

Dôvody, pre ktoré odvolací súd dospel k záveru, že Okresný súd Považská Bystrica ako súd prvej inštancie je kauzálne (miestne) príslušným na konanie a rozhodnutie v danej veci odôvodňujú, v čom je neopodstatnená námietka odvolateľky, že v preskúmvanej veci konal a rozhodoval súd nesprávne obsadený (§ 365 ods. 1 písm. c/ CSP).

2.4. K námietke žalovanej o porušení jej práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), pre nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pasívne vedený výsluch strán na pojednávaní a v nesprávnom posúdení aktívnej legitímácie žalobcov, či dôvodov (a to tiež z hľadiska ich uplatnenia), na ktorých zakladali žalobcovia dôvodnosť tvrdení o porušení zákona o dobrovoľných dražbách (ďalej len ZoDD), odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej.

2.5. Ďalšie odvolacie námietky smerovali proti nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoj rozsudok.

Odvolací súd uviedol, že medzi stranami nebolo sporným že uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 17.03.2014 bol na majetok dlžníka úpadcu Ing. Juraj Klimaszevský - PRIMEX, IČO: 37 280 147, s miestom podnikania Lúčky 4433/29, Považská Bystrica, vyhlásený konkurz, pričom vyššie uvedeným uznesením Okresného súdu Trenčín bola za správcu ustanovená JUDr. Martina Poláčková (žalovaná 1/), ktorá keďže ako správkyňa speňažovala majetok podliehajúci konkurzu inak ako predajom podniku, časti podniku alebo podstatnej časti majetku patriaceho k podniku, mohla v zmysle § 92 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov speňažiť nehnuteľnosti podliehajúce konkurzu, t.j. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX k. ú. K. G. a LV č. XXXX k. ú. K. G. len dražbou, ktorej vykonanie je regulované vychádzajúc z § 92 ods. 6 ZKR vo svetle primeranej aplikácie osobitným predpisom, ktorým je ZoDD a ktorá aj samotnú dražbu ako dražobníčka tiež realizovala. JUDr. Martina Poláčková vystupovala tak pri dražbe nehnuteľností vo vlastníctve žalobcov 1/, 2/ v dvojakom postavení. Jednak ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu Ing. Juraj Klimaszevský - PRIMEX, IČO: 37 280 147, (ktorá bola zároveň navrhovateľom dražby - žalovaná 1/), ktorej povinnosti pri speňažovaní majetku podliehajúceho konkurzu upravuje Zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov a tiež ako dražobník (žalovaná 2/) s povinnosťami plynúcimi zo zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti.

Ako vlastník nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k. ú. Považská Bystrica v spoluvlastníckom podiele 1/1 a to parcely KN C XXXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere 349 m², parcely KN C XXXX/XX ovocné sady o výmere 2571 m², parcely KN C XXXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere 227 m², parcely KN C XXXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere 10 m² a parcely KN C XXXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere 4 m² bol v čase realizácie dražby zapísaný žalobca 1/. Žalobcovia 1/, 2/ boli súčasne zapísaní ako spoluvlastníci, každý v podiele 1/2-ice na LV č. XXXX, k. ú. K. G., nehnuteľnosti - stavby rodinného domu súp. č. XXXX postaveného na parcele XXXX/XX. Na oboch listoch vlastníctva bolo v časti C ťarchy zapísané v poradí 1. záložné právo na zabezpečenie pohľadávky z úveru v prospech Všeobecnej úverovej banky, a.s. Bratislava na nehnuteľnosti na predmetných listoch vlastníctva zapísané na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti Reg. č. 001039265/08 - 001/000- V 3871/08 20.01.2009 - 124/09.

Žalobcovia 1/, 2/, 3/ sa v posudzovanej veci domáhajú podanou žalobou určenia neplatnosti (4. kola opakovanej) dražby konanej dňa 20.04.2015, prostredníctvom ktorej vyššie uvedené nehnuteľnosti podliehajúce konkurzu na majetok úpadcu boli vydražené v prospech žalovanej 3/.

Podľa § 21 ods. 2 veta prvá zákona ZoDD v prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby.

V § 21 ods. 4 ZoDD sú taxatívne vymenované subjekty, ktoré musia byť procesne zúčastnené v súdnom konaní o neplatnosť dražby. Zákon tu vymedzuje vecnú legitímáciu v spore o neplatnosť dražby, keď stranami sporu musia byť navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba, ktorá namieta neplatnosť dražby. Nie je pritom dôležité, na ktorej procesnej strane ktorý subjekt vystupuje. Z pohľadu procesného práva ide o nútené spoločenstvo, pretože osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu (§ 78 ods. 1 CSP). Z povahy núteného spoločenstva vyplýva, že ak niektorý zo subjektov vymenovaný v ustanovení § 21 ods. 4 Zákona o dobrovoľných dražbách nevystupuje na strane žalobcu, musí byť označený za žalovaného.

Žalobca 1/ svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní odvodzoval od svojho postavenia predchádzajúceho vlastníka nehnuteľností a tiež od tej skutočnosti, že sa cíti byť zároveň osobou, ktorá bola na svojich právach dražbou, neplatnosti ktorej sa domáha, dotknutá.

Z procesného hľadiska aktívnu legitímáciu na vedenie konania o neplatnosť dražby má každá osoba, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach porušením ustanovení tohto zákona.

Niet sporu o tom, že žalobca 1/ ako predchádzajúci vlastník, ktorý tvrdil, že prostredníctvom porušenia zákona regulujúceho priebeh dražby bol nezákonne zbavený svojho vlastníctva by v princípe bol osobou oprávnenou domáhať sa neplatnosti dobrovoľnej dražby, nakoľko z § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách vyplýva, že neplatnosti dražby sa môže domáhať každý, kto ňou bol na svojich právach dotknutý, avšak v konkrétnostiach posudzovanej veci bez zohľadnenia skutočnosti, že predmetná dražba bola vykonaná v rámci konkurzu vyhlásenému na jeho majetok a to na návrh žalovanej 1/ ako správcu konkurznej podstaty úpadcu Ing. Juraj Klimaszevský - PRIMEX. Dražba nehnuteľností žalobcu 1/ bola vykonaná v čase prebiehajúceho konkurzného konania na jeho majetok, a preto bolo z hľadiska ustálenia osoby oprávnenej podať žalobu o určenie neplatnosti tejto dražby významné nielen to, či žalobca 1/ v spore tvrdil, že vykonaním dražby bol dotknutý na jeho právach, no tiež to, či výkonu práva domáhať sa v zmysle ust. § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách neplatnosti dražby nebráni iná právna úprava. Tou je v danom prípade najmä § 44 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré za jedinú osobu, oprávnenú uskutočňovať akékoľvek právne úkony týkajúce sa majetku úpadcu (a teda i domáhať sa neplatnosti dražby) určuje správcu konkurznej podstaty, teda žalovanú 1/, a nie žalobcu 1/. Ustanovenie § 44 zákona o konkurze a vyrovnaní upravuje totiž podmienky nakladania s majetkom úpadcu. V dôsledku vyhlásenia konkurzu prechádzajú na správcu všetky dispozičné oprávnenia ohľadom majetku, ktorý patrí úpadcovi a podlieha konkurzu, ktorý účinok znamená, že pokiaľ ide o majetok podliehajúci konkurzu, odníma sa dispozícia dlžníka v prospech konkurzného správcu. Aj keď prechod dispozičných oprávnení je najpodstatnejším účinkom, okrem neho dochádza k prechodu na správcu aj iných oprávnení viažucich sa k majetku podliehajúceму konkurzu ako je právo užívacie, právo k výtazkom z takéhoto majetku. Toto odňatie oprávnenia dlžníka spôsobuje u dlžníka ten stav, že mu ostáva zachované v skutočnosti len tzv. holé vlastníctvo. Zákon v tejto súvislosti uvádza, že správca koná v mene a na účet úpadcu, čo nasvedčuje, že medzi správcou a dlžníkom ide navonok o vzťah

obdobný zastúpeniu. Významný z hľadiska posúdenia dotknutej otázky je tiež § 47 ods. 5 citovaného zákona; podľa ktorého súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu.

Pre úplnosť odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že napriek skutočnosti, že nositeľom vecnej legitímácie (či už aktívnej alebo pasívnej vo vzťahu k žalobcovi 1/ nielen ako osobe dotknutej, ale tiež z hľadiska vyčerpania okruhu účastníkov ako predchádzajúceho vlastníka) je v tomto prípade výlučne žalovaná 1/ ako správca konkurznej podstaty, žalobca 1/ v súvislosti s vykonaním predmetnej dražby nezostal bez možnosti domáhať sa nápravy prípadnej ujmy, ktorá by mu teoreticky vykonaním dražby mohla vzniknúť, keďže samotná absencia vecnej legitímácie v tomto spore nevylučuje možnosť prípadnej zodpovednosti podľa Zákona o dobrovoľných dražbách, Zákona konkurzu a reštrukturalizácii, prípadne podľa zák. č. 8/2005 Z.z. o správcoch.

Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu 1/, nebolo možné podanej žalobe vo vzťahu k nemu vyhovieť už len z tohto dôvodu a tak bez právneho významu bolo z hľadiska neho argumentácia produkovaná v žalobe, týkajúca sa namietaných porušení zákona o dobrovoľných dražbách pri vykonaní predmetnej dražby. Žalobe týkajúcej sa žalobcu 1/ by totiž nebolo možné z uvedeného dôvodu vyhovieť ani v prípade záveru o vykonaní predmetnej dražby v rozpore so zákonom, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti o žalobe žalobcu 1/ zmenil a žalobu v tejto časti zamietol.

2.6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak zostal rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalobe žalobcov 2/ a 3/. Odvolací súd považoval za správny právny záver, že proces realizácie dražby v rámci konkurzného konania je regulovaný spôsobom, ktorý vyplýva zo zákona o dražbách a platí pre všetky dražby, na ktoré sa zákon o dobrovoľných dražbách aplikuje, čo znamená, že ak v danom prípade bolo povinnosťou správkyne pri speňažovaní nehnuteľností v rámci konkurzu vykonať dražbu v zmysle záväzného pokynu príslušného orgánu k tomuto ju oprávňujúcu, pri procese realizácie dražby bola povinná postupovať (pri plnom rešpekte k príslušným ustanoveniam ZKR proces a postup pri speňažovaní majetku v konkurze upravujúcich) podľa príslušných ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Ak žalovaná 2/ ako dražobníčka upustila od dražby, ktorá sa mala konať dňa 13. marca 2015 ako 4. kolo opakovanej dražby a napriek tomu realizovala opakované 4. kolo dražby dňa 20. apríla 2015 (ktorej neplatnosti sa žalobcovia 2/ a 3/ domáhajú), postupovala v rozpore s § 22 ods. 2 ZoDD, vychádzajúc z ktorého tento postup nie je možný (mala vykonať dražbu novú) a rovnako pokiaľ neumožnila pri dražbe, ktorá sa konala dňa 20. apríla 2015 zloženie dražobnej zábezpeky v hotovosti zo strany žalobcu 3/ tak, ako sa toho priamou osobnou účasťou na dražbe dožadoval, postupovala tiež v rozpore s § 14 ods. 1 a § 20 ods. 5 zákona o dobrovoľných dražbách, čo malo za následok neplatnosť dražby, keďže tieto porušenia nad akúkoľvek pochybnosť boli spôsobilé k zásahu do práv žalobcov 2/ a 3/.

2.7. Vo vzťahu k námietkam odvolateľky, ktorá namietala tiež nedostatok vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcov 2/ a 3/ odvolací súd uviedol, že z procesného hľadiska aktívnu legitímáciu na vedenie konania o neplatnosť dražby má každá osoba, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach porušením ustanovení tohto zákona. Nepostačí akékoľvek porušenie ustanovenia zákona, ale len také, ktorým je zároveň osoba aj dotknutá na svojich právach. Pravdou síce bolo, že vyššie identifikovaná nehnuteľnosť (rodinný dom s. č. XXXX) v spoluvlastníctve tiež žalobkyne 2/, bola zapísaná do súpisu majetku podliehajúceho konkurzu, čo samo osebe však ešte neznamená, že táto bola zbavená vlastníctva k nim, dochádza len k obmedzeniu dispozície s nimi, ktorá prechádza na správcu a na rozdiel od právneho režimu ust. § 44 ZKR, vo svetle ktorého bolo potrebné posudzovať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu 1/, keďže žalovaná nie je úpadcom, ale jej majetok bol do súpisu zapísaný len ako majetok tretej osoby v dôsledku toho, že ním bolo zabezpečené právo veriteľa voči úpadcovi, správca nekoná v jej mene, ani na jej účet (ako je tomu v prípade úpadcu) a z titulu postavenia predchádzajúcej vlastníčky majetku, ktorý bol speňažený v konkurze napadnutou dražbou, nepochybne patrí k subjektom, účasťou ktorej je vyčerpanie okruhu účastníctva v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby podmienený vo svetle ust. § 21 ods. 4 ZoDD, čo ani odvolateľka nespochybňovala, čo súčasne nevylučuje súbeh s jej postavením osoby, ktorá sa cíti byť dotknutá na svojich právach v dôsledku ňou tvrdených porušení zákona, ktorým je dražba regulovaná, pretože aj keď je pravdou, že v dôsledku zapísania jej majetku do konkurznej podstaty síce legitímne ako tvrdí odvolateľka mohla očakávať, že jej

majetok bude podliehať speňaženiu, to však súčasne neznamená, že by nebola dotknutá na svojich právach v prípade, ak by tento proces prebehol v rozpore so zákonom, ktoré tvrdenia o zásahu do jej ústavných práv obsiahnuté v žalobe, indukujúce k záveru, že prostredníctvom v konkrétnostiach uvádzaných tvrdení o porušení ZoDD v procese dražby namieta, že bola nezákonne zbavená svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, rodinnému domu s. č. XXXX, v ktorom majú navyš so žalobcom 2/ hlásený trvalý pobyt, a ako precizovala tento je ich obydľím, vo svetle čoho ju z uplatnenia ochrany jej práv nemožno legitímne diskvalifikovať. Posúdením obsahu žaloby, bez ohľadu na to, či žalobkyňa 2/ pri jej označení je súčasne identifikovaná aj ako predchádzajúca vlastníčka, čím len precizuje svoje postavenie, od ktorého ňou tvrdené porušenie jej práva odvodzuje, je podľa názoru odvolacieho súdu legitímne udržateľná len taká interpretácia, že prostredníctvom žaloby spolu s ďalšími žalobcami sa domáhala ochrany svojich práv, ktorých nesprávnym postupom pri dražbe sa cítila byť nezákonne zbavená, čím je nositeľkou aktívnej vecnej legitímácie v tomto konaní z hľadiska ust. § 21 ods. 2 veta druhá ZoDD. Odvolací súd dodal, že v zmysle judikatúry ESLP akákoľvek osoba, ktorej hrozí zásah, či už k zásahu došlo do práva na obydlie, by mala v princípe mať možnosť dať si preskúmať proporcionalitu a odôvodnenosť takéhoto zásahu nezávislým súdom, z čoho podľa názoru odvolacieho súdu nie je dôvod diskvalifikovať ani zásah prostredníctvom dražby i keď konanej v rámci konkurzu, pokiaľ to platné právne predpisy (v konkrétnostiach posudzovanej veci prostredníctvom § 21 ods. 2 ZoDD) umožňujú. Vo vzťahu k žalobcovi 3/ odvolateľka namietala identický nedostatok vecnej aktívnej legitímácie na jeho strane, avšak z dôvodu, že nebolo jednoznačne zrejmé, či ako záujemca o dražbu vystupoval ako fyzická osoba, alebo v mene spoločnosti Landmark reality, s.r.o., ktorej je konateľom, keďže následný vklad dražobnej zábezpeky na účet (potom, ako dražobníčka odmietla od osoby p. G. osobne prítomného pred začatím dražby v dražobnej miestnosti zábezpeku v hotovosti prevziať), bol realizovaný práve touto spoločnosťou, v prospech ktorej bol aj vklad vrátený a touto spoločnosťou bolo iniciované tiež trestné oznámenie v súvislosti s dražbou. Nad rámec toho, že samotný žalobca 3/ nikdy netvrdil, že by sa dostavil na dražbu s cieľom dražiť v inom postavení ako v mene seba, ako fyzickej osoby, jednoznačne túto skutočnosť na výzvu odvolacieho súdu tiež potvrdil prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré vo veci nariadil odvolací súd. Bez opodstatnených pochybností táto skutočnosť však objektívne vyplýva jednak z obsahu notárskej zápisnice spísanej notárkou Zuzanou Karasovou pod N 306/2015, Nz 13183/2015, NCRls 13520/2015, v ktorej notárka Zuzana Karasová so sídlom Piaristická 44, Trenčín osvedčila priebeh dražby zo dňa 20. apríla 2015 na požiadanie dražobníka správcu JUDr. Martiny Poláčkovej, v ktorej sa uvádza, že notárka o.i. osvedčuje, že „záujemca o dražbu V. G. (gen. ako dole) pri registrácii chcel zložiť dražobnú zábezpeku v hotovosti u správkyne“ a ďalej (v dôsledku toho, že mu zloženie hotovostnej zábezpeky nebolo umožnené) sa vo vzťahu k nemu v zápisnici uvádza „Dražby sa zúčastnili ako verejnosť: V. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š., S. XXXX/X, OP č.: D.“. Po skončení dražby notárka spísala ďalšiu notársku zápisnicu na žiadosť žalobcu 3/ (V. G.) pod č. N 309/2015, Nz 13225/2015, NCRls 13539/2015, z obsahu ktorej vyplýva, že osvedčila právne významnú skutočnosť a to že sa dňa 20. apríla 2015 na požiadanie dražobníka správcu JUDr. Martiny Poláčkovej dostavila na miesto samé, osvedčila priebeh dražby, ktorá bola ukončená o 14:08 hodine, pričom po opustení miestnosti dražby, pred budovou, v ktorej sa konala dražba, notárku oslovil V. G., ktorý sa zúčastnil predmetnej dražby ako verejnosť a požiadal o zaprotokolovanie námietok voči predmetnej dražbe v znení „namietam, že ma správkyňa nepripustila na dražbu v zmysle § 14 Zákona o dobrovoľných dražbách, obmedzila účasť na dražbe a odmietla prijať hotovosť nad 6.000 Eur s odôvodnením, že zákon jej to nedovoľuje. Zároveň odmietla overiť zloženie dražobnej zábezpeky na svoj účet uverejnený v oznámení o dražbe. Namietam priebeh dražby, nakoľko neboli prečítané všetky zákonom predpísané náležitosti.“ Rovnako v tejto zápisnici je žalobca 3/ identifikovaný dátumom narodenia, bydliskom a číslom občianskeho preukazu. Z obsahu ani jednej zápisnice ani v najmenšom nevyplýva, že žalobca 3/ by vystupoval na dražbe ako konateľ akejkoľvek spoločnosti a nie vo svojom mene ako fyzická osoba, alebo že dôvodom jeho nepripustenia na dražbu by mala byť skutočnosť, že nepredložil výpis z obchodného registra, ako sa to snaží podsúvať účelovo odvolateľka. Takáto skutočnosť ani z jednej notárskej zápisnice, ktorými bol osvedčovaný priebeh dražby, ako aj námietky vznesené žalobcom 3/ ako záujemcom o dražbu, ani v najmenšom nevyplýva.

Vychádzajúc z identifikovania žalobcu 3/ v oboch notárskych zápisniciach, kde nie je ani zmienka o tom, že by ako záujemca o dražbu mal vystupovať v mene právnickej osoby, ale vzhľadom na v zápisnici

obsiahnuté jeho identifikačné údaje v kontexte s ďalším obsahom zápisníc k nemu sa vzťahujúcich, bolo nesporné, že mal majetkový záujem na nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré mali byť speňažované dražbou, teda byť účastníkom dražby vo svojom mene, ako fyzická osoba, čím s poukazom na ním produkované dôvody neplatnosti dražby priamo sa k jeho osobe vzťahujúce (príkladmo neumožnenie mu účasti na dražbe prostredníctvom nepripustenia zloženia dražobnej zábezpeky v hotovosti), nebol najmenší dôvod pochybovať, že je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v tomto konaní z hľadiska ust. § 21 ods. 2 veta druhá ZoDD), teda je nositeľom subjektívneho práva vyplývajúceho z hmotného práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje.

2.8. K ďalšej námietke žalovanej odvolací súd uviedol, že hlavným účelom speňažovania majetku, ktorý podlieha konkurzu, je získať v čo možno najkratšom čase a s vynaložením čo najnižších nákladov, čo možno najvyšší výťažok. Pri speňažovaní majetku je správca povinný postupovať spôsobom, ktorý závisí najmä od charakteru predmetu predaja. Podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je správca povinný s odbornou starostlivosťou zväžiť spôsob speňažovania konkrétnej časti konkurznej podstaty a vopred požiadať príslušný orgán o uloženie záväzného pokynu na speňažovanie v prípade, ak mu tento záväzný pokyn príslušný orgán už neuložil sám. ZKR ustanovuje, ktorý orgán a na akú činnosť, je oprávnený záväzný pokyn udeliť. Orgán, ktorý je oprávnený uložiť správcovi pokyn, je určený podľa toho, či je predmetom speňažovania majetok patriaci do všeobecnej podstaty, alebo do oddelenej podstaty. Správca konkurznej podstaty je oprávnený speňažovať majetok len na základe záväzného pokynu, ktorý vydá príslušný orgán, ktorého obsahom sú podmienky speňažovania konkrétne vymedzeného majetku. Podľa § 92 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z.z. ak správca speňažuje majetok podliehajúci konkurzu inak ako predajom podniku, časti podniku alebo podstatnej časti majetku patriaceho k podniku, môže speňažiť nehnuteľnosť podliehajúcu konkurzu len dražbou; tým nie je dotknuté ustanovenie § 93 ods. 1. Na dražbu organizovanú správcom sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu; oznámenia súvisiace s dražbou správca zverejňuje v Obchodnom vestníku.

Vychádzajúc z textu § 92 ods. 6 ZKR, dražba je zo zákona obligatónym spôsobom speňažovania nehnuteľností patriacich do konkurznej podstaty, na ktorú sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov. Dražba v rámci konkurzného konania je teda regulovaná spôsobom, ktorý vyplýva zo zákona o dražbách a platí pre všetky dražby, na ktoré sa tento zákon aplikuje. Okrem procesnej úpravy v zákone o dobrovoľných dražbách niet osobitnej úpravy procesného charakteru, ktorá by modifikovala v ňom ustanovený všeobecný režim výkonu dražby. Za osobitný režim pritom nemožno považovať ani sústavu právnych predpisov, ktoré pri realizácii dražieb, napríklad v konkurznom konaní, odkazujú na použitie zákona o dobrovoľných dražbách, pričom v niektorých častiach upravujú osobitosti režimu dražby, keďže ide o lex specialis formovanú zákonodarcom ad hoc pre potreby konkrétneho právneho režimu. Pokiaľ teda nemajú príslušné ustanovenia ZKV, či ZoDD žiadne výnimky, ktoré by sa dali, resp. ktoré by vyplývali z nich bolo potrebné aplikovať na dražbu konanú v konkurznom konaní, zistené porušenie povinností dražobníka či jeho postup v procese dražby nezodpovedajúci príslušným ustanoveniam zákona o dražbách, nemožno pri posudzovaní v prospech neho preklenúť cez „primeranú aplikáciu“ týchto ustanovení (§ 92 ods. 6 ZKR). Použitie pojmu „primeranosť“ v súvislosti s dražbou realizovanou v rámci konkurzu súvisí so skutočnosťou, že na správcu konkurznej podstaty sa nebudú vzťahovať ustanovenia ZoDD, ktoré sa výslovne týkajú navrhovateľa dražby, ktorým je záložný veriteľ a uplatňovanie ktorých by výslovne kolidovalo s účelom konkurzného konania, za ktoré možno považovať § 3 ods. 5 a 8, § 7 ods. 2, § 16 ods. 3 až 7, § 19 ods. 1 písm. g/ a k/, § 25 ods. 2, § 32 ods. 1, keďže správcu nemožno považovať za záložného veriteľa, i keď dražba má viesť k uspokojovaniu pohľadávok aj záložných veriteľov.

Základným predpokladom toho, aby súd pristúpil k preskúmaniu zákonnosti postupu dotknutej (či akejkolvek inej) dražby regulovanej ZoDD je zistenie, či navrhovateľ dražby bol nositeľom oprávnenia vykonanie dražby navrhnuť, pretože v prípade absencie tohto predpokladu sú akékoľvek námietky voči samotnému vedeniu dražby už bez právneho významu, čím je povinný súd sa zaoberať z úradnej povinnosti, teda aj bez toho, ak by v tomto smere strany námietky neprodukovali. Vychádzajúc z § 7 ods. 1 ZoDD navrhovateľom dražby je vlastník predmetu dražby, osoba, ktorá vykonáva záložné právo (ďalej len "záložný veriteľ"), alebo iná osoba, ktorá je oprávnená navrhnuť vykonanie dražby podľa osobitného zákona (tiež správca konkurznej podstaty podľa zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a

reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov „ZKV“, ktorý môže pre účely speňaženia majetku podliehajúceho konkurzu zorganizovať dražbu - § 92 ods. 1 písm. d/, ods. 6 ZKR, o ktorý prípad ide tiež v posudzovanej veci, pričom pri speňažovaní majetku koná správca v mene a na účet úpadcu).

Keďže predpokladom toho, aby správca konkurznej podstaty bol oprávnený speňažovať majetok podliehajúci konkurzu je existencia záväzného pokynu, ktorý vydá príslušný orgán, ktorého obsahom sú podmienky speňažovania konkrétne vymedzeného majetku (§ 82 a nasl. ZKR), súd prvej inštancie nepochybil, keď navyše v intenciách daných mu odvolacím súdom v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí skúmal, či žalovaná 1/ ako správkyňa konkurznej podstaty bola oprávnená dotknutý majetok dražbou speňažiť, teda či vo svetle vyššie uvedených zákonných predpokladov disponovala záväzným pokynom oprávneného orgánu (veriteľov úpadcu) k vykonaniu dražby, keďže až pre prípad pozitívneho zistenia malo opodstatnenie zaoberať sa žalobcami tvrdenými dôvodmi jej neplatnosti, pretože v prípade negatívneho záveru by dražba bez ďalšieho bola neplatnou, keďže by bola vykonaná na návrh osoby, ktorá k jej iniciovaniu a následnému vykonaniu nebola oprávnená. Nedôvodne preto odvolateľka namieta, že súd prvej inštancie, keďže nie je súdom konkurzným, nebol oprávnený udeľovanie záväzných pokynov správcovi posudzovať, či preskúmať. Súd prvej inštancie sa obsahom týchto pokynov zaoberal len v limitoch zistenia, či žalovaná 1/ ako správkyňa bola oprávnená dražbu ako proces speňažovania majetku vôbec navrhnúť, resp. iniciovať a následne súčasne v postavení dražobníčky (ako žalovaná 2/) túto tiež aj realizovať, čo vykonaným dokazovaním aj bolo zistené prostredníctvom predloženia písomných udelení záväzných pokynov od veriteľov úpadcu VÚB, a.s. a spol. FKH elektro s.r.o. (rozumej pokynov k speňažovaniu majetku touto formou udelených jej na jej žiadosť v roku 2014, t.j. pred zahájením procesu dražby). Súd prvej inštancie správne posúdil, že právne významným pre toto konanie je len to, či správkyňa bol udelený záväzný pokyn príslušným orgánom a preto pokiaľ žalobcovia resp. právny zástupca žalobcov poukazovali na nesprávny postup správkyne pri zabezpečovaní záväzných pokynov alebo spochybňovali ich platnosť, pre potreby tohto konania to bolo právne bezvýznamné. Nebolo pravdou tvrdenie žalovanej, že súd prvej inštancie tieto pokyny preskúmal nad rámec svojich právomocí. Pokiaľ sa nad rámec uvedeného zaoberal súd prvej inštancie tiež v poradí ďalším pokynom veriteľa VÚB, a.s. (udeleného v roku 2015), v zmysle ktorého mala správkyňa vykonať 4. už opakované kolo dobrovoľnej dražby (napriek tomu, že predtým od jeho vykonania upustila), pristúpil k tomu len z dôvodu vysporiadania sa s procesnou obranou žalovanej 1/, 2/ produkovanou v priebehu konania, keď prostredníctvom predloženia tohto pokynu chcela preklenúť pochybenie, resp. nedodržanie ZoDD regulovaného postupu pri realizácii opakovanej dražby podľa § 22 ods. 2 ZoDD, v zmysle ktorého nie je možné opakovanú dražbu vykonať, ak dražobník upustil od dražby, alebo ak bola dražba neplatná. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že správca nie je pokynom príslušného orgánu viazaný, pokiaľ je pokyn v rozpore so zákonom, o ktorý prípad išlo tiež v posudzovanej veci, keď vychádzajúc z jeho obsahu bola správkyňa poverená vykonať opakovanú dražbu v rozpore s ust. § 22 ods. 2 ZoDD. Interpretácia podsúvaná žalovanou v tom, že tento pokyn vo vzťahu k nej je nadradený pravidlám definovaným ZoDD upravujúcim proces dražby je neudržateľná. Jednak ZKV nezakotvuje výnimku *lex specialis* z právnej úpravy postupu pri opakovanej dražbe oproti ZoDD a jednak pokyn veriteľa nie je ničím iným ako výkonom súkromnoprávnej povahy, ktorý v kolízii s platnou právnou úpravou regulujúcou proces dražby rozhodne nemôže stáť vyššie. Bolo na žalovanej v pozícii správkyne, aby využila v takomto prípade právne prostriedky dané jej zákonom, ako sa s takýmto pokynom vysporiadať, jej nečinnosť v tomto smere a s ním súvisiaci nesprávny postup pri realizácii dražby (4. opakovaného kola) a jeho dôsledky, však nemožno preklenúť tvrdením o jej viazanosti takýmto pokynom v súlade s ktorým dotknuté kolo dražby v rozpore s ust. § 22 ods. 2 ZoDD vykonala.

2.9. K námietkam žalovanej, ktoré smerovali voči samotným dôvodom, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje závery o neplatnosti dražby, odvolací súd ďalej uviedol.

Žalovaná spochybňovala záver súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že ako dražobník tým, že nepripustila pri dražbe, ktorá sa konala dňa 20.04.2015 zloženie dražobnej zábezpeky v hotovosti žalobcom 3/, neumožnila mu ju teda zložiť v hotovosti tak ako sa toho dožadoval prostredníctvom svojej priamej osobnej účasti v dražobnej miestnosti pred začatím dražby, a žiadala od neho zloženie dražobnej zábezpeky vkladom na účet, porušila § 14 ods. 1 a § 20 ods. 5 zákona o dobrovoľných dražbách, čo má za následok neplatnosť dražby a v ktorom dôvode tiež žalobca 3/ vzhliadal vychádzajúc zo žaloby zásah

do svojich práv spočívajúci v tom, že bol v rozpore so zákonom diskvalifikovaný z možnosti byť účastníkom dražby a realizovať tak svoj majetkový záujem na vydražení nehnuteľnosti. Tvrdila, že zloženie dražobnej zábezpeky v hotovosti sa pri dražbách konaných v rámci konkurzu neuplatní a odkazovala na § 9 Vyhlášky č. 666/2005 Z.z. o kancelárskom poriadku pre správcov, ktoré ustanovenie interpretovala tak, že jej umožňuje ako správcovi prijať len peňažné prostriedky, ktoré podliehajú konkurzu, o ktorý prípad by nešlo v prípade, ak by žalobca 3/ nebol v dražbe úspešný.

Identicky ako v prípade § 22 ods. 2 ZoDD, tak ani v prípade § 14 ods. 1 a § 20 ods. 5 ZoDD, zákon o konkurze nezakotvuje výnimku *lex specialis* z právnej úpravy postupu pri opakovanej dražbe oproti ZoDD, menovite pokiaľ ide o výšku a formu zloženia dražobnej zábezpeky z čoho vyplýva, že niet udržateľného dôvodu, pre ktorý by sa dražobník ani pri dražbe vykonávanej v rámci konkurzu týmto nemal spravovať, čo znamená, že je povinný pripustiť potencionálnemu (budúcemu) účastníkovi dražby (v konkrétnostiach danej veci žalobcovi 3/, ale aj akémukoľvek inému záujemcovi o dražbu), zložiť dražobnú zábezpeku všetkými spôsobmi vymedzenými § 14 ods. 1 ZoDD, teda jednoznačne aj v hotovosti a zverejniť vo vzťahu o.i. aj k tomuto spôsobu skladania dražobnej zábezpeky všetky potrebné údaje, aby potencionálny účastník mal jednoznačné informácie o tom, čo musí splniť (k základným údajom patrí miesto, kde tak môže urobiť a čas, kedy tak môže urobiť). Keďže lehota na zloženie dražobnej zábezpeky sa v zmysle § 14 ods. 2 ZoDD končí otvorením dražby, dražobník musí umožniť zložiť dražobnú zábezpeku aj osobe, ktorá prichádza do priestorov, kde sa koná dražba, aj pred samotným konaním dražby. ZKV pre prípad dražby v konkurze v tomto smere výnimku *lex specialis* nezakotvuje. Preklenúť nedodržanie, resp. porušenie tejto povinnosti dražobníkom (správcom) nemožno ani prostredníctvom § 9 Vyhlášky č. 666/2005 Z.z. o kancelárskom poriadku pre správcov, na ktorú sa žalovaná odvolávala, keďže žiadnou udržateľnou interpretáciou jeho znenia nemožno dovodiť, že neumožňuje správcovi, ktorý súčasne v postavení dražobníka realizuje speňažovanie majetku v konkurze dražbou, zloženie dražobnej zábezpeky v hotovosti, keďže upravuje len podmienky a spôsob zabezpečenia finančných prostriedkov prijatých v hotovosti podliehajúcich konkurzu. Dražobnícke, ktorá je súčasne správkyňou nielenže nič nebráni, ale má priamo povinnosť vyplývajúcu jej z § 15 ods. 1 ZoDD bez zbytočného odkladu po skončení dražby vrátiť neúspešnému účastníkovi dražby (teda tomu, ktorý predmet dražby nevydražil) zloženú dražobnú zábezpeku, teda ak by takýto prípad nastal tiež u žalobcu 3/, ktorý chcel dražobnú zábezpeku zložiť bezprostredne pred začatím dražby v hotovosti, nebol by zákonný dôvod túto mu bezprostredne po skončení dražby nevrátiť, inak povedané nebol by dôvod ju ukladať na účet.

Keďže v konaní nebolo sporným, že žalovaná v procese dražby takto nepostupovala, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že neumožnením žalobcovi 3/ zloženia dražobnej zábezpeky v hotovosti tak, ako sa toho dožadoval prostredníctvom svojej priamej osobnej účasti v dražobnej miestnosti pred začatím dražby, bez právneho dôvodu tohto diskvalifikovala z možnosti byť účastníkom dražby a realizovať tak svoje právo uchádzať sa o nadobudnutie dražbou speňažovaných nehnuteľností, súčasne jej požiadavka na zloženie dražobnej zábezpeky vkladom na účet, ako ňou stanovená podmienka pripustenia jeho účasti na dražbe za týchto okolností nemá oporu v ZoDD, čím došlo k porušeniu ust. § 14 ods. 1 a § 20 ods. 5 ZoDD, s následkom neplatnosti dotknutej dražby.

2.10. V konečnom dôsledku žalovaná namietala tiež včasnosť a dôvodnosť uplatnenia tiež druhého, súdom prvej inštancie posúdeného ako neplatnosť dražby spôsobujúceho dôvodu, a to porušenia § 22 ods. 2 ZoDD (vykonanie opakovaneho 4. kola dražby, napriek tomu, že predtým od jeho vykonania upustila). Tvrdila, že jednak tento dôvod bol uplatnený po lehote, súd ho nesprávne subsumoval pod pojem „transparentnosť dražby“, ktorý pojem naviac žalobcovia v žalobe nepoužili a tiež, že k jeho naplneniu prostredníctvom porušenia ZoDD nemohlo dôjsť, keďže sa riadila ako správkyňa pokynom príslušného orgánu (veriteľa), v zhode s ktorým vykonala opakované 4. kolo dražby napriek tomu, že predtým od jeho vykonania upustila.

Odvolací súd uviedol, že právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby, vychádzajúc z ustanovenia § 21 ods. 2 ZoDD je možné uplatniť na súde za splnenia podmienok daných uvedeným zákonom v lehote troch mesiacov odo dňa príklepu, ktorá lehota má prekluzívny charakter, čo znamená, že jej uplynutím dôjde k zániku práva, na čo je súd povinný prihliadať, aj keď to žalovaní nenamietajú. Žalobcovia 2/ a 3/ učinili zadosť už len včasným podaním žaloby (čo nebolo sporným) z hmotnoprávneho hľadiska požiadavke uvedenej v ustanovení § 21 ods. 2 ZDD. Súd môže rozhodnúť o neplatnosti dražby len v prípade, ak dražba nebola uskutočnená v súlade so zákonom o dražbách, v súvislosti s čím na právnom

význame nadobúda uvedenie rozhodujúcich skutočností, ktoré majú byť podľa žalobcov dôvodom nimi tvrdenej neplatnosti dražby. V princípe totiž nepostačuje, aby pred uplynutím tejto lehoty bola podaná na súd žaloba obsahujúca síce žalobný petit na určenie neplatnosti dražby, v ktorej sú uvedené skutočnosti, ktoré podľa neskoršieho precizovania žalobcov pod nimi tvrdené dôvody neplatnosti dražby nemožno subsumovať, či v ktorej nie sú uvedené ani skutkové okolnosti, ktoré síce výslovne žalobcovia za dôvod neplatnosti dražby v zákonnej lehote neoznačujú, avšak boli by spôsobilé neplatnosť dražby privodiť. Súd prvej inštancie posúdil, že z hľadiska včasnosti uplatnenia žalobcami produkovaných dôvodov neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 Zák. č. 527/2002 Z.z. bola spôsobilou k prieskumu z hľadiska vecno-právneho tiež ich námietka týkajúca sa porušenia § 22 ods. 2 ZoDD (vykonanie opakovaného 4. kola dražby, napriek tomu, že predtým od jeho vykonania bolo upustené), posúdiac túto ako precizovanie v žalobe tvrdených skutočností, nasvedčujúcich o netransparentnom postupe v procese realizácie dražby a vyhodnotením jej opodstatnenosti, tiež v nej vzhliadol dôvod pre posúdenie dotknutej dražby ako neplatnej. V danej veci žalobkyňa 2/, posúdiac obsah žaloby podanej v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote, už v tejto tvrdila, že bola dražbou, ktorej neplatnosti sa spolu s ostatnými žalobcami domáhala zbavená vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (o.i. tiež k rodinnému domu, ktorý je jej a tiež žalobcu 1/ obydlím) v procese dražby, ktorá bola vykonaná nezákonným spôsobom, teda za porušenia zákona, proces dražby upravujúceho (ZoDD). Nemožno teda pochybovať, že prostredníctvom týchto tvrdení namietala netransparentnosť dražby, pričom je bez významu, že pojem „transparentnosť“ nebol výslovne v žalobe použitý. Súd prvej inštancie jednak správne posúdil, že následné konkretizovanie tiež porušenia § 22 ods. 2 ZoDD, je len precizovaním namietanej netransparentnosti dražby a z vecného prieskumu ho tak vo svetle jeho ne(včasnosti) uplatnenia nediskvalifikoval. Nad rámec toho tiež odvolací súd uviedol, že aj v prípade, ak by ho samotní žalobcovia ako dôvod neplatnosti dražby neuvádzali, s ohľadom na v žalobe uvádzané skutkové okolnosti vydraženia nehnuteľností v 4. kole opakovanej dražby, za situácie, že vyšlo v konaní najavo, že tomuto už predchádzalo upustenie od 4. kola opakovanej dražby, aplikáciou práva (§ 22 ods. 2 ZoDD) na zistený skutkový stav, bolo by možné zo strany súdu aj za takýchto okolností vysloviť neplatnosť dražby z tohto dôvodu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti rozhodnutia o žalobe žalobcov 2/ a 3/ a trovách konania, podali dovolanie žalované 1/, 2/ (ďalej aj dovolateľky 1/, 2/). Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku vymedzili § 420 písm. e/ CSP, § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V dôvodoch uviedli, že o dovolaní nerozhodoval zákonný senát, ktorému bola vec pridelená podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Trenčíne na rok 2018, ale iný senát odvolacieho súdu, ktorý v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vyslovil záväzný právny názor, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný, a preto, ak by rozhodoval zákonný senát, mohlo by byť rozhodnutie iné. Z elektronického súdneho spisu ani z potvrdenia o pridelení spisu nevyplyva relevantný dôvod, prečo vec pôvodne pridelená senátu 27 Co bola pridelená senátu 6 Co. Dôvody nesprávneho procesného postupu súdu, ktorým znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, videli dovolateľky v nesprávnom vyhodnutí relevantných skutočností zo strany súdu a to prekluzívnej lehoty, precizovanie tvrdení uvedených v žalobe po tejto lehote, ktoré vykonal na úkor strany v konaní súd, extenzívnym výkladom žaloby získali žalobcovia lepšie postavenie v spore. Odvolací súd si sám vyvodzoval skutkové tvrdenia namiesto žalobcov, čím porušil zásadu rovnosti strán sporu. Mali za to, že ak odvolací súd uviedol, že je potrebná osobná prítomnosť žalobcu 3/ na odvolacom pojednávaní, nemohol pred rozhodnutím akceptovať jeho neprítomnosť a otázky klásť iba jeho právnomu zástupcovi, ale mal pojednávanie odročiť a zabezpečiť účasť žalobcu 3/. Tiež poukázali na to, že odvolací súd si obsah notárskych zápisníc, na ktoré poukázal v rozhodnutí vyhodnotil v rozpore s ich obsahom, ako aj na nesprávne vyhodnotenie postavenia žalobcu 3/ ako dražobníka. Namietali i zrozumiteľnosť a jasnosť argumentov, ktoré viedli odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania. Záverom zhrnuli, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a dovolateľky zastávajú názor, že tým, že odvolací súd neodôvodnil svoj postup, na základe ktorého rozhodol odlišne o žalobcoch, ktorí tvoria aktívne nerozlučné procesné spoločenstvo, dovolatelia ako žalovaní nevedia ani to, či odvolací súd si bol vedomý tej skutočnosti, že na strane žalobcov existovalo nerozlučné procesné spoločenstvo. Práve neodôvodnenie rozhodnutia zo strany odvolacieho súdu spôsobuje na strane žalovaných ako dovolateľov neistú situáciu, v ktorej sú nútení kumulovať dovolacie dôvody, a teda namietat nielen porušenie práva na spravodlivý proces nepreskúmateľnosťou súdneho rozhodnutia v otázke aktívnej

legitimácie žalobcov z pohľadu nerozlučného spoločenstva, ale aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Preto súčasne mali za to, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené právne otázky: a/ je možné rozhodnúť v prípade aktívneho nerozlučného spoločenstva samostatne o žalobe žalobcov, ak súd zistí, že jeden zo žalobcov nemá aktívnu vecnú legitimáciu, b/ je potrebné skúmať osobitne naliehavý právny záujem u osoby, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach, v prípade ak ide o dražbu organizovanú v konkurze, c/ či primerané použitie zákona o dobrovoľných dražbách na dražbu organizovanú správcom v konkurze uvedené v § 92 ods. 6 ZKR znamená, že na túto dražbu sa bude uplatňovať režim v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách s výnimkami výslovne uvedenými v tomto zákone a ZKR?

4. K dovolaniu sa vyjadrili žalobcovia, ktorí ho navrhli ako neprípustné a nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) zistil, že ich dovolanie je v časti prípustné a preto v ďalšom skúmal, či je opodstatnené.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod.

9. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

9.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

10.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Dovolateľky namietali prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/ CSP, pričom mali za to, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd.

12.1. Nesprávne obsadeným súdom (§ 420 písm. e/ CSP) je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a o nej rozhodnúť. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2008 sp. zn. II. ÚS 136/08). Zákonným sudcom (čl. 48. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Nevyhnutným predpokladom toho, aby strana sporu nebola odňatá svojmu zákonnému sudcovi, je preto rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný.

12.2. Vo vzťahu k tomuto dôvodu dovolateľiek dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva (č.l. 484 spisu), že 7. augusta 2018 predseda súdu krajského súdu adresoval námestníčke krajského súdu prípis v znení: „Vec v spore žalobcov: 1/ Ing. Z. H., 2/ F. H. 3/ V. G., všetci žalobcovia zast. JUDr. Jozefom Polákom advokátom, proti žalovaným: 1/ JUDr. Martina Poláčková správca konkurznej podstaty úpadcu Ing. Juraj Klimaszevský - PRIMEX, 2/ JUDr. Martina Poláčková, žalovaní I/, 2/ zast. JUDr. Jurajom Klimčom, advokátom, 3/ S. H., o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, v zmysle Zásad a pravidiel zapisovania a prideľovania vecí na jednotlivých úsekoch krajského súdu platného Rozvrhu práce pre rok 2018 predkladám na rozhodnutie o prevedení veci do správneho súdneho oddelenia s poukazom na bod 10 predmetných Zásad. Podľa bodu 10 Zásad veci zrušené okresnému súdu, ktoré boli znovu predložené na konanie a rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu o totožnom predmete konania, budú zapísané tomu senátu, ktorý o zrušení veci rozhodol. V predmetnej veci bol rozsudok súdu prvej inštancie č .k. 4C/209/2015 - 146 zo dňa 03.03.2016 zrušený a vec bola vrátená na súd prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, a to uznesením tunajšieho súdu č .k. 6Co/494/2016- 232 zo dňa 27.07.2017. V zmysle bodu 10 Zásad preto o odvolaní proti rozhodnutiu o totožnom predmete konania (rozsudok č. k. 4C/209/2015-347 zo dňa 03.05.2018) má rozhodnúť senát 27Co, nakoľko senát 6Co, ktorý pôvodne rozhodoval vo veci, v pôvodnom zložení neexistuje a spravodajca vo veci JUDr. Ľubica Bajzova je zaradená do súdneho oddelenia 27Co.“ Následne podpredsedníčka krajského súdu rozhodla o zapísaní veci do oddelenia 27 Co, s tým, že veci zostala pôvodne prideľovaná spisová značka 6 Co.

12.3. Dovolací súd preto dospel k záveru, že postup odvolacieho súdu bol zákonný a vo veci rozhodovali zákonní sudcovia, preto dovolanie podľa § 420 písm. e/ CSP v tejto časti považoval za neprípustné.

13. Dovolateľky ďalej odôvodňovali prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

13.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor

dovolatelia tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k dovolateľmi namietanej vade zmätočnosti.

13.3. Dovolatelky v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP vytýkali odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia a mali za to, že odvolací súd sa nevysporiadal s ich podstatnými odvolacími námietkami. Uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a zastávajú názor, že tým, že odvolací súd neodôvodnil svoj postup, na základe ktorého rozhodol odlišne o žalobcoch, ktorí tvoria aktívne nerozlučné procesné spoločenstvo, dovolatelia ako žalovaní nevedia ani to, či odvolací súd si bol vedomý tej skutočnosti, že na strane žalobcov existovalo nerozlučné procesné spoločenstvo. Práve neodôvodnenie rozhodnutia zo strany odvolacieho súdu spôsobuje na strane žalovaných ako dovolateľov neistú situáciu, v ktorej sú nútení kumulovať dovolacie dôvody, a teda namietat' nie len porušenie práva na spravodlivý proces nepreskúmateľnosťou súdneho rozhodnutia v otázke aktívnej legitímácie žalobcov z pohľadu nerozlučného spoločenstva, ale aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

13.4. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

13.5. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13.6. Obsah spisu a rozhodnutie odvolacieho súdu v ničom neopodstatňujú tvrdenie dovolateľiek, že odvolací súd rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP (rozsudok odvolacieho súdu obsahuje 63 strán, poznámka dovolacieho súdu). Odvolací súd sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami a sám podrobne odôvodnil, tú časť rozhodnutia, v ktorej zmenil rozsudok súdu prvej inštancie. Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Dovolací súd navyše pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv dovolateľiek nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že dovolatelia sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnili, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP tak nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľiek. Žalované preto neopodstatnene v tejto časti namietali existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14. Pokiaľ dovolateľky v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP vytýkali nedostatky v zistenom skutkovom stave a v nesprávnom hodnotení dôkazov, dovolací súd uvádza, že nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je dovolacia námietka týkajúca sa (prípadného) nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá.

14.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu, sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodení skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (tu porovnaj aj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v prejednávanej spore dovolací súd veci nezistil.

14.2. Z obsahu dovolania je možné uzavrieť, že dovolateľky v podanom dovolaní namietali v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj nesprávne právne posúdenie. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14.3. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaných v tejto časti z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, nevyplýva.

15. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľky vymedzili právne otázky, ktoré boli riešené v konaní a preto sa pri ustálení ich prípustnosti zaoberal ich dôvodnosťou.

16. Dovolateľky uviedli, či je po a/ možné rozhodnúť v prípade aktívneho nerozlučného spoločenstva samostatne o žalobe žalobcov, ak súd zistí, že jeden zo žalobcov nemá aktívnu vecnú legitimáciu.

16.1. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že problematikou vecnej legitimácie žalobcov sa dôsledne zaoberal odvolací súd (zhrnutie jeho odôvodnenia je pod bodom 2.7. tohto rozsudku odvolacieho súdu). K otázke položenej tak, ako bola vymedzená, dovolací súd ďalej uvádza.

V konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby vyplýva nerozlučnosť spoločenstva účastníkov konania z právnej povahy dobrovoľnej dražby, z predpokladov určenia jej neplatnosti súdom, z dôsledkov, ktoré z určenia neplatnosti dražby vyplývajú pre právne vzťahy týchto osôb a tiež aj z toho, že účinok rozhodnutia o žalobe sa musí vzťahovať na všetkých, ktorých práv a povinností sa výsledok dražby týka. V konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby ide v prípade viacerých žalovaných o ich nerozlučné spoločenstvo. Tak tomu bolo i v danom prípade, a žalovaní boli vymedzení z hľadiska hmotného práva (navrhovateľ dražby, dražobník (tu v danom prípade v jednej osobe, ale rôznym právnom postavení, a vydražiteľ, pričom správny právny záver vyvodil odvolací súd vo výroku, ktorým zamietol žalobu proti pôvodne žalovanému 1/ ako predchádzajúcemu spoluvlastníkovi predmetu dražby, nakoľko, vzhľadom, že všetky právne úkony mohla za neho uskutočňovať len správkyňa v konkurznom konaní na majetok žalovaného 1/, nemohol vystupovať samostatne ako strana v konaní. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že procesné nerozlučné spoločenstvo je založené len na strane žalovaných. Vo vzťahu k žalobcom 2/ a 3/ ako oprávneným osobám, nerozlučné spoločenstvo nemohlo nastať. Každý z nich si mohol samostatne voči subjektom definovaným v ZoDD uplatniť titulom oprávnenej osoby žalobu o neplatnosť dražby, to, že tak urobili v jednej žalobe, nezakladá na strane žalobcov aktívne nerozlučné spoločenstvo, ako nesprávne uvádzajú dovolateľky. Ak odvolací súd rozhodol tak, že potvrdil vo vzťahu k žalobcom 2/ a 3/ neplatnosť dražby, z dôvodov porušenia zákona, pri vykonávaní

dražby zo strany dražobníčky (žalovanej 2/), rozhodol vecne správne.

17. Ďalšie dve právne otázky, vymedzené dovolateľkami a to či po b/ je potrebné skúmať osobitne naliehavý právny záujem u osoby, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach, v prípade ak ide o dražbu organizovanú v konkurze, c/ či primerané použitie zákona o dobrovoľných dražbách na dražbu organizovanú správcom v konkurze uvedené v § 92 ods. 6 ZKR znamená, že na túto dražbu sa bude uplatňovať režim v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách s výnimkami výslovne uvedenými v tomto zákone a ZKR, majú spoločný základ, a na takisto na ne odpovedal už odvolací súd (body 91 a nasl. rozsudku odvolacieho súdu), na zdôvodnenie ktorého dovolací súd poukazuje a potvrdzuje jeho správnosť.

17.1. Dovolací súd ďalej dodáva, že samotný text ustanovenia § 92 ods. 6 ZKK uvádza, že pri dražbe nehnuteľnosti patriacich do konkurzne podstaty sa použijú ustanovenia osobitného predpisu, ktorým je zákona o dobrovoľných dražbách (ZoDD). Logickým výkladom potom je, že ak právna norma, riešiacia konkurzné konania, sama nemá osobitné ustanovenia o vykonaní dražby, resp. priamo odkazuje na použitie ustanovení iného osobitného predpisu, iný záver, ako ten, že sa na vykonaní dražby použijú ustanovenia tohto osobitného predpisu, ani nemožno prijať. Je zrejmé, že ak by chcel zákonodarca na dražby vykonávané v konkurze uplatniť iný (odlišný) režim, tak by to v tomto, viackrát novelizovanom zákone výslovne uviedol.

17.2. Dovolací súd preto dospel k záveru, že dovolateľkám boli podrobne odôvodneným rozsudkom odvolacieho súdu zodpovedané správne všetky právne otázky, uplatnené opätovne v nimi podanom mimoriadnom opravnom prostriedku. Odvolaciemu súdu preto nemožno vytknúť, že spor nesprávne právne posúdil, naopak, ako už dovolací súd uviedol vyššie, jeho právne posúdenie a podrobné odôvodnenie právnych záverov je správne a dovolací súd sa k nim pripája v plnom rozsahu.

18. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto nedôvodné dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

19. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.